

Červen

POSLÁNÍ TŘÍ BOŽSKÝCH OSOB

V dějinách spásy můžeme krásně pozorovat poslání tří božských osob.

Jaká je jejich úloha a poslání?

Východní Otcové, jako sv. Basil, sv. Řehoř z Nyssy a sv. Řehoř Naziánský, nediskutují o tajemství Nejsvětější Trojice, ale ponořují se do něj. Místo toho, aby diskutovali o různých vztazích mezi Otcem, Synem a Duchem svatým, mluví o Otci, který nás miluje, o Synovi, který nám přináší vykoupení a odpuštění hříchů, o Duchu svatém, který nás posilňuje charismaty a dává nám moudrost a dary. Místo diskusí o identitě Trojice, kterou tak jako tak nejsme schopni vyjádřit, hovoří východní Otcové o poslání božských osob s ohledem na naši spásu.

Bůh Otec

Kdo je Otec, nebo lépe, kdo je pro mě Otec? Otec je ten, kdo nás miloval ještě před naším početím. Od věčnosti jsme byli v jeho mysli a nejsme tady náhodou. Jsme zde proto, protože Otec chtěl, abychom tu byli. Přeje si, abychom existovali, a miluje nás. Miluje nás v naší originalitě, ať už jsme muži nebo ženy, miluje nás s naší povahou, v našem prostředí, s našimi charismaty i slabostmi. Miluje nás takové, jací jsme, protože jsme jeho synové, protože jsme jeho dcery.

Otec nás zachraňuje láskou. Čím více cítíme, že nás Otec miluje, tím jsme zdravější. Čím více se osvobozujeme od bloků, které nás svazují, tím jsme celistvější, protože jsme stvořeni k Božímu obrazu a Bůh je láska. Bůh nám dal schopnost milovat a být milováni. A čím více milujeme, tím jsme Bohu bližší a bližší.

To je Otec. Nemluvíme zde o jeho identitě, protože ji nejsme schopni pochopit. Mluvíme spíše o jeho poslání v našem životě, o jeho vztahu k nám, o komunikaci mezi námi, která se uskutečňuje v lásce. Když cítíme, že nás Otec miluje, tehdy prožíváme osobní zkušenost s Otcem.

Bůh Syn

Totéž platí o synovi. Kdo je syn? Ježíš Kristus. Kdo je Ježíš Kristus pro mě? Je velmi náročné pochopit identitu slova, které se stalo tělem. Je bohulibé chtít pochopit tajemství vtělení, tajemství dvou přirozeností a jedné osoby. Najdeme stovky a stovky knih o historii vtělení, a množství knih, které se snaží zkoumat vtělení z filozofického a teologického hlediska a vypořádat se s dvěma přirozenostmi a jednou osobou zároveň. Mnozí západní Otcové se zabývají předmětem vtělení z teologického hlediska. Píší překrásné traktáty, ale čím více pronikáme do jejich hloubky, tím větší ohromení se nás zmocňuje před nevyčerpatelnou velikostí tohoto tajemství.

Východní Otcové se zabývají Ježíšem jako Spasitelem. Hovoří o osobní zkušenosti se Synem, který mě spasil, který mi odpouští, který mě uzdravuje, který mě osvobozuje, o zkušenosti s Ježíšem, který mě činí celistvým, který mě rekonstruuje, obnovuje a proměňuje. Hovoří o zážitku se Synem.

Ptejme se sebe sama: Kdo je Ježíš Kristus pro mě? Je mým lékařem, mým vykupitelem, který prolil svou krev za odpuštění mých hříchů? Vnímám ho jako Boha, který přišel obnovit vesmír, ale především mě?

Bůh Duch svatý

Duch svatý sehrává v dějinách naší spásy velmi důležitou úlohu. Kdo je Duch svatý? Kdo je Duch svatý pro mě?

Je těžké pochopit, kdo je Otec a kdo je Syn ve své přirozenosti, ale mnohem těžší je porozumět tomu, kdo je ve své přirozenosti Duch svatý. Když mluvíme o Bohu Otci, máme alespoň nějakou analogii v přítomnosti otců mezi námi. Když se snažíme pochopit, kdo je syn, alespoň víme, co znamená být synem, protože všichni jsme synové nebo dcery. Pokud jde o třetí božskou osobu, nemůžeme ji na zemi přirovnat k ničemu, proto i jméno, které jí dáváme, je velmi všeobecné: je to Duch, který je svatý, Duch svatý.

Je zapotřebí na něho nahlížet z hlediska poslání, které má vzhledem k nám. Posláním Ducha svatého je obdařit nás mocí, duchovní mocí. Tato moc nebo energie, jak ji nazývají východní Otcové, nám pomáhá dostat se k Otci skrze Syna a jejich prostřednictvím zase k Duchu.

Otec mě vyzývá: „Synu, pojď ke mně.“

Ale má odpověď zní: „Ty přece víš, že k tobě nemůže přijít, protože mám křídla zlomená hříchem.“

Otec mi však říká: „Dobře, tak pošlu svého Syna, aby ti křídla uzdravil.“ A tak je ze mě opět ptáček s uzdravenými křídly.

Otec mě ujišťuje: „Teď už ke mně můžeš přijít. Už máš křídla v pořádku.“

Obrátím se k němu a odpovím: „Otče, ty snad žertuješ? Jak může ptáček jako já letět ke slunci? Copak nevíš, že na to nemám sílu?“

A Otec odpovídá: „dobře, tak ti pošlu Ducha svatého, aby ti potřebnou sílu dal.“

Poté co mě Ježíš obnovil, odpustil mi hříchy a uzdravil mě, přichází Duch svatý, aby mi soustavně dodával energii, abych byl něčeho schopen. Samozřejmě, já musím napnout křídla, abych vzlétl, musím udělat to minimum, přičemž mi je jasné, že síla v mých křídlech není přirozenou silou. Neustále potřebuji Ducha svatého, aby mě tlačil dopředu a na cestě k Otci mi dodával energii.

Posláním Ducha svatého je posouvat a postrkovat mě – velmi zdvořile a svobodně – k Ježíši. Říkáme Duchu: „Je pěkné jít za Ježíšem, ale já to nedokážu.“ A Duch svatý se mě zeptá: „Můžu tě trochu pošoupnout?“ A trochu mě postrčí, abych se pohnul kupředu směrem k Ježíši.

At' nám letošní poutní slavnost našeho farního kostela Nejsvětější Trojice umožní dokonalejší a plnější spojení s láskou Otce i Syna i Ducha svatého!

P.L.

Použitá literatura: E. Vella: Duch svatý pramen života, Kostelní Vydří 2006. s. 34-37.

Liturgický kalendář

1.	pátek	Památka sv. Justina, mučedníka
První pátek v měsíci
2.	sobota	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3.	neděle	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
5.	úterý	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6.	středa	Slavnost sv. Norberta, biskupa a zakladatele premonstrátského řádu
7.	čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ –doporučený svátek
8.	pátek	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
10.		10. neděle v mezidobí
13.	středa	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15.	pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
16.	sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
17.		11. neděle v mezidobí
19.	úterý	Památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
21.	čtvrtek	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22.	pátek	Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
23.	sobota	Vigilie ze slavnosti NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
24.	neděle	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

27.	středa	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28.	čtvrtek	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29.	pátek	Slavnost SV. PETRA PAVLA, APOŠTOLŮ
30.	sobota	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

- ✓ **Pokračování biblických katechezí o životě Pána Ježíše podle evangelií bude v sobotu 2. a 16. června vždy po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.**
- ✓ **Další promítání filmu o životě sv. Pavla z Tarsu - díl 5. - se uskuteční v sobotu 9. června po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.**
- ✓ **Svátost křtu bude udělena Johaně Nekulové v neděli 3. června na slavnost Nejsvětější Trojice v kostele sv. Jana Nepomuckého při mši sv. v 9.00 hod.**
- ✓ **Svátost manželství si udělí Jiří Fuchs a Lenka Karbulková při mši sv. v sobotu 16. června v 10.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.**
- ✓ **Děkovná mše sv. za uplynulý školní rok bude ve čtvrtek 14. června v 17,30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.** Potom bude bezprostředně následovat farní táborák na louce před kostelem. Jsou srdečně zváni zvláště rodiče s dětmi i všichni farníci a naši známí, které můžeme pozvat.
- ✓ **Výstav Nejsvětější svátosti oltární se uskuteční od pátku 22. do pondělí 25. června v kostele sv. Jana Nepomuckého od 16,30 do 17,30 hod. s návaznou mši sv.** Z tohoto důvodu se neslaví mše sv. v pátek v kostele Nejsvětější Trojice.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. května 2007 v kostele Nejsv. Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Václav Dráb, Stanislav Hojek, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program: 1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Problematika oprav a údržby kostelů
3. Činnost farního společenství a rozprava

Ad 1. Úkoly přijaté na minulé schůzi a zaznamenané v jejím zápise byly věcně posouzeny a jejich průběžné plnění konstatováno podle jednotlivých bodů. K problematice střech kostelů, resp svodu dešťové vody se naši experti vysloví znovu ještě na příští schůzi. Jejich dnešní nepřítomnost je z naléhavých příčin omluvena.

Ad 2. Dále bylo jednáno o dalších velice nákladných akcích, které bude nutno v krátké době realizovat. Je to zejména oprava západní fronty kostela sv. Jana, kde mimo opravy vnější omítky je třeba vyměnit stávající luxfery a jejich kovové rámy, dále též zbývající svody dešťové vody z prostoru střechy nad sakristií a nad kaplí sv. Václava.

V kostele Nejsv. Trojice pokračuje oprava stávajících varhan, které bude možno ještě začátkem letního období uvést do používání. Bylo dohodnuto aby uvedení těchto varhan do provozu bylo provedeno slavnostním způsobem a při té příležitosti byl na nich proveden slavnostní koncert chrámové hudby. Příslušného interpreta požádá o toto vystoupení správce farnosti P. Lohelius ev ve spolupráci s Vítkem Bobysudem. O této akci bude informována redakce periodika „Pražská pětka“, vydávaná pod záštitou OÚ Praha 5.

Ad 3. Byl projednán a potvrzen termín konání farního táboráku se zaměřením mj. též na ukončení školního roku. Táborák tedy bude ve čtvrtek 14. června se zahájením po večerní mši sv. v prostoru před kostelem, jak je již zaužívaným zvykem.

Rovněž zdárně pokračuje příprava – přihlašování – zájemců o farní poutní zájezd do kláštera Cisterciáků Porta coeli se zastávkou ve Velké Bíteši. Odjezd i návrat z prostoru před kostelem sv. Jana v Nepomucké ulici.

Příští schůze výboru bude v pátek 8. června v obvyklou hodinu.

Zaznamenal

Stanislav Dobeš

Svatý Bonifác

biskup a mučedník – památka 5. června

Svatý Bonifác, rodným jménem Winfrid (též Winfried, Wynfret) byl Anglosas. Místo i datum narození jsou nejisté. Narodil se kolem r. 675 nejspíše v Creditonu v Devonshiru. Pocházel ze šlechtické rodiny a již v dětství dostal náboženskou výchovu a prokazoval velké nadání. Rodiče ho předurčili pro světskou dráhu, ale on, inspirován misionáři, které viděl doma, se cítil povolán k duchovnímu stavu. Po velké námaze k tomu dostal od otce svolení. Vstoupil do kláštera Adescanastre, poblíž dnešního Exeteru. Po sedmi letech vstoupil do opatství Nhutscelle (Nutshalling). V životě naplněném odříkáním a studiem pokročil ve zbožnosti i ve vědění. Vynikal ve znalosti Písma, byl vzdělán v historii, gramatice, rétorice i poezii. Složil slib jako člen benediktinského řádu a dostal na starost klášterní školu. Ve 30 letech byl vysvěcen na kněze. Jeho schopnosti byly známy, ale on netoužil po kariéře. Byl zaujat myšlenkou hlásání evangelia starým Sasům v Germánii.

K tomu dostal od opata povolení a v r. 716 se vydal na misie do Frýzka (kraj u Severního moře mezi Rýnem a Emží), kde misie konali již dříve jiní Anglosasové. Ale pro politické nepokoje byl nucen se brzy vrátit. Před svou další misijní cestou chtěl navštívit Řím a získat od papeže povolení.

V r. 718 ho přijal papež Řehoř II. a na jaře příštího roku mu dal plnou moc hlásat evangelium germánským pohanům na pravém břehu Rýna, tj. v podstatě ve východofranské říši. A přikázal mu, aby dodržoval římský způsob udělování křtu a aby se v nesnázích radil se Svätým Stolcem.

První inspekční cesta ukázala dobrý stav křesťanství v Bavorsku a Alamánii. Durynsko však našel Winfrid ve špatném stavu. Hodně lidí se zde po misii sv. Kiliána opět vracelo k pohanství a modlám. Winfrid se snažil bez velkého úspěchu povzbudit misionářského ducha a vést lid k opravdovému křesťanství. V té době zemřel frízský král a Winfrid se vydal do Frýzka a pod vedením biskupa sv. Willibrorda z Utrechtu cestoval neúnavně a neohroženě kázal.

Po smrti sv. Willibrorda se opět vydal do Říma podat zprávu. Papežem Řehořem byl vlídně přijat a pochválen a po složení přísahy věrnosti byl vysvěcen na biskupa r. 722 a dostal jméno Bonifác. Není zcela jisté, že jméno měl od této doby. Je to pravděpodobně podle sv. Bonifáce z Tarsu, mučedníka z 4. stol. Od papeže dostal list pro franského vládcu Karla Martella s prosbou o pomoc.

Pak působil hlavně v Hessensku. Z té doby je příběh, kdy Bonifác v Geismaru skácel dub zasvěcený germánskému bohu Donarovi a z jeho dřeva vybudoval kapli sv. Petra. Pohané byli ohromeni, že nebyl potrestán úderem blesku a mnoho jich konvertovalo. Setkával se zde však i s potížemi proto, že křesťanství bylo ještě smíšeno s pohanskými zvyky a že jako misionáři působili také lidé bez svěcení a nedostatečně vzdělaní. Vše to překonával pomocí své biskupské hodnosti a s pomocí, kterou dostával z Anglie i s papežskou podporou. Založil řadu klášterů, i ženských, jejichž představenými učinil osvědčené osoby.

Když papež Řehoř II. zemřel v r. 731, poslal Bonifác delegaci k novému papeži Řehořovi III., aby mu vyjádřil poslušnost a věrnost. Řehoř III. mu blahopřál a na znak uznání ho jmenoval arcibiskupem bez pevného sídla a poslal mu pallium. Dal mu pokyn, aby ustanovil biskupy, kdekoli to uzná za vhodné. V r. 738 vykonal Bonifác svou třetí, poslední cestu do Říma a zůstal tam asi rok. Papež ho vlídně přijal, ale nepřijal jeho rezignaci. Pro svou další činnost byl jmenován papežským legátem, a tak získal potřebnou autoritu. Po návratu organizoval církve v Bavorsku. Vytyčil hranice diecézí, např. rezenské, a založil nové diecéze, např. v Pasově. Později ještě další i mimo Bavorsko, např. Erfurt.

V r. 741 zemřel vládce franské říše Karel Martell i papež Řehoř. Syn Karla Martella Karloman se stal vládcem východofranské říše a po dohodě s Bonifácem byl svolán první synod. Byl dílem světský, dílem církevní. Mezi jiným se projednala podřízenost kléru biskupovi, kněžím bylo zakázáno účastnit se válek a nosit zbraň. Byly zakázány sňatky mezi příbuznými.

V r. 748 ustanovil papež Zachariáš Bonifáce arcibiskupem v Mohuči. Karloman odešel r. 747 do kláštera a vlády se ujal jeho bratr Pipin. Zbytek života Bonifác upevňoval to, co mezi Germány dosáhl. Dohlížel na dodržování zasvěceného života, zvláště se věnoval svému oblíbenému klášteru ve Fuldě.

Když viděl, že o všechny záležitosti je postaráno, vrátil se ke svému dávnému přání, jít hlásat evangelium Frízům. Se souhlasem papeže i panovníka rezignoval na arcibiskupský úřad a odešel na misie. Měl úspěchy v dnešním Nizozemí východně od Ijselského moře. Příští rok zorganizoval udílení bířmování u města Dokkum. Ale tam na shromáždění vtrhli pohané a Bonifáce a mnoho jeho druhů pobili. Bylo to 5. června 754. Po nějakém čase se rozprchnutí křesťané vrátili a našli tělo mučedníka. To pak bylo převezeno přes Utrecht a Mohuč do kláštera ve Fuldě.

Ze spisů sv. Bonifáce se zachovaly "Sbírka dopisů", "Básně a ", "Penitenciál", "Kompendium latinského jazyka" i jiné.

V 16. století byl nazván Apoštolem Němců. V oblasti, kde působil, bylo už křesťanství hlášáno. Působili tam misionáři z Irska i franští kněží. První zvěstování evangelia vykonal vlastně jen v pomezí hessensko-durynském. Jeho význam je v tom, že přijatou víru upevňoval. Na velkém prostoru působil

jako organizátor. Vybuďoval pevnou síť biskupství a staral se o to, aby církev ve východní části franské říše byla za souhlasu panovníka ve stálém spojení s Římem. Přispěl tak k dobrým vztahům mezi franskou říší a římskou církví. I když občas narážel na odpor místních vládců nebo i kněží, dosáhl úspěchu bez použití síly nebo dokonce meče. Na jeho díle pak se pak franská církev dále rozvíjela. A odtud se pak mohlo, po příslušné době, šířit křesťanství dále na východ.

Podle Cath.Encycl., Heiligenlexikon – Internet, Franzen: Malé círk. dějiny.

M.P.

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého 16.5.07

Poutní mši svatou na svátek sv. Jana Nepomuckého koncebrovali v košířském kostele, svatému Janu zasvěceném, převor strahovského premonstrátského kláštera P. Adrián Zemek a náš pan farář P. Lohelius.

V poutním kázání uvedl P. Adrián osobní zkušenost v práci generálního vikáře – 11 let vykonával tuto funkci v plzeňské diecézi. Velmi dobře tedy dovedl posoudit radosti i strasti této práce, kterou konal sv. Jan Nepomucký sice v historicky jiné době, která ale měla řadu

rozdílných, ale i shodných problémů s dobou naší. Neochvějnost víry a osobní statečnost musí prokazovat katoličtí křesťané v každé době a k tomu nám naši dva celebranti vyprošovali pomoc a požehnání sv. Jana Nepomuckého.

Jako vždy počasí bylo k nám poutníkům vlídné, naše farnice tradičně pohostinné a tak bylo možno využít pro slavnostní agapé prostor před kostelem ke konzumaci různých dobrot a společenského setkávání.

Všem organizátorům díky, oběma celebrantům pak navíc prosbu o další doprovázení na pozemské pouti pod ochranou sv. Jana Nepomuckého.

Stará lidová báseň, vytesaná na jedné ze soch sv. Jana Nepomuckého na Kutnohorsku, prosí:

*Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi svoji ruku
Dej nám co Bůh Tobě, by náš jazyk neshnil v hrobě.*

Není jasné, zda tato prosba nevytryskla ze srdce některé zbožné ženy, jazykem často a náruživě vládnoucí... Rozluštění zůstává na čtenáři veršů.

Další pohledy na víru

(nahlédnutí do Kompendia katechismu katolické církve)

105. Proč Ježíš přijímá od Jana „křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy“ (Lk 3,3)?

Přijetím křtu od Jana Ježíš zahajuje svůj veřejný život a předjímá „křest“ své smrti: dává se započítat mezi hříšníky, i když je bez hříchu, on „beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (Jan 1,29). Ježíš je

představen Otcem jako jeho „milovaný Syn“ (Mt 3,17) a sestupuje na něho Duch. Ježíšův křest je předobrazem našeho křtu.

106. Co odhalují Ježíšova pokušení na poušti?

Ježíšova pokušení jsou opakováním Adamova pokušení v ráji a pokušení Izraele na poušti. Satan pokouší Ježíše v jeho synovské poslušnosti vůči poslání, které mu svěřil Otec. Kristus, nový Adam, odolává a předjímá tak své vítězství v utrpení, svrchovanou poslušnost své synovské lásky. Církev se připojuje k tomuto tajemství zvláště v *postní době*.

107. Kdo je povolán k účasti na Božím království, které Ježíš hlásal a ustanovil?

Ježíš zve všechny lidi, aby se podíleli na Božím království. I nejhorší hříšník je povolán, aby se obrátil a přijal nekonečné milosrdenství Otce. Již zde na zemi patří jeho království těm, kteří je přijmou s pokorným srdcem. A jim jsou také zjevena jeho tajemství.

108. Proč Ježíš zjevuje království prostřednictvím znamení a zázraků?

Ježíš doprovází svá slova *znameními a zázraky*, aby dosvědčil, že království je přítomno v něm, Mesiáši. I když některé lidi uzdravuje, nepřišel odstranit všechna pozemská zla, nýbrž osvobodit nás především z otroctví hříchu. Vymítání zlých duchů ohlašuje vítězství jeho kříže nad vládcem tohoto světa“ (Jan 12,31).

109. Jakou moc v království dává Ježíš svým apoštolům?

Ježíš vyvolil *dvanact apoštolů*, budoucích svědků svého zmrtnýchvstání, a dává jim účast na svém poslání a své moci, aby učili, odpouštěli hříchy, budovali a vedli církev. V tomto sboru Petr dostává „klíče království“ (Mt 16,19) a zaujímá první místo: jeho posláním je střežit neporušenost víry a posilovat své bratry.

110. Jaký je smysl proměnění?

V proměnění se zjevuje především Trojice: „Otec v hlasu, Syn v člověku, Duch v zářivém oblaku“ (sv. Tomáš Akvinský). Ježíš hovoří s Mojžíšem a Eliášem o své „smrti“ (Lk 9,31), aby ukázal, že do své slávy bude muset projít skrze kříž, a dává předchuť svého zmrtnýchvstání a svého slavného příchodu, „který přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené“ (Flp 3,21).

„Proměnil ses na hoře a tvoji učedníci, pokud toho byli schopni, patřili na tvou slávu, Kriste, Bože, aby pochopili, až tě uvidí ukřížovaného, že tvé utrpení je dobrovolné, a aby hlásali světu, že ty jsi opravdu vyzářování Otce“ (Byzantská liturgie).

111. Jak probíhal mesiášský vstup do Jeruzaléma?

V učenou dobu se Ježíš rozhodne jít do Jeruzaléma, aby podstoupil své utrpení, zemřel a vstal z mrtvých. Vjíždí do svého města na oslu jako král Mesiáš, který ukazuje příchod království. Je přivítán zástupy, jejichž volání je převzato do *Sanktus* eucharistické liturgie: Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! *Hosanna (spas nás)*“ (Mt 21, 9). Oslavou Ježíšova vstupu do Jeruzaléma se v liturgii církve zahajuje Svatý týden.

Poznáváme naše farníky

Naše bývalá mládež se má (k našemu velkému potěšení) opravdu k světu! A tak můžeme přivítat další baby do naší farní rodiny.

Manželům **Kateřině a Pavlovi Křížovských** se narodila 25.4.2007 dceruška, které rodiče vybrali statečnou a bojovnou patronku - Johanku (Janu) z Arcu.

Parametry: 3.250 g, 51 cm (zatím to musí do soutěže krásy stačit). Jak patrně z reprodukce obrázku, Johanka svému otci tak říkájíc „z oka vypadla“ – jistě poznáváme my všichni, kdo známe Pavla ze služby u oltáře.

Přejeme Johance hodně zdraví a lásky, rodičům radost z nového života a úspěchy ve „výchovném procesu“.

Vydává:
Redakční rada:
Uzávěrka:
Náklad:
Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger
15. každého měsíce *Tech. red.:* J. Brůček
170 výtisků **Č.ú.: 125708379/0800**
<http://kosirska.farnost.cz> **Neprodejné**